

A kántor lánya

A kántor lánya vagyok.

Ne késsél ebédről, figyelj a prédikációra és az orgonára, ne énekelj hangosan, semmisenmi hallásod, a második sorba ülj, mindig. És ne firkálj a padra.

Mert letöröm a kezedet.

Ezek voltak a családi szabályok. Huszonegy éves koromig mindegyiket betartottam, utána megszöktem és két nap múlva férjhez mentem.

A férjem is evangélikus.

nagyonfigyelek, mindig apámra

Itt rekedtem, a második sorban, az elköltözés soha-soha nem jutott eszembe. Pedig láttam, hogy mindenki más. Jönnek-mennek körülöttem, felállnak, eltűnnek, és három sorral hátrébb felbukkannak. Az égvilágon mindenki izegmozog, balróljobbról, előlrőlhátról, óistenem, hűtlenség ez vagy bátorság. Egyenesen vakmerőség, gondolom néha. A véleményem vasárnaponként változik.

Nem vagy erős egyéniség, mondta apám.

Milyen, aki az, kérdeztem.

Hűséges.

Állhatatos.

Egy erős egyéniség mindig ugyanazt mondja.

És ugyanazt szereti.

Akkor ugye nembaj hogycsokit, nembaj hogymindigkülön szobát.

De. Az baj. Emberekre gondoljak. És fontosabb dolgokra.

Nem tudtam, mire gondoljak. Apám reggeltől estig ugyanazt utálta, anyámat, minket és a papot.

Leginkább a papot.

És mindent, ami túl közel jött, ezeket kivégezte és visszadobta. Oda, ahol a helyük volt.

A messzeségbe. Más lakásokba és távoli járdákra, fák, bokrok, szemeteskukák mögé.

versekre, nemapámrafigyelek

Nincs ellenemre ez a sok helyváltoztatás. Hátha egyszer én is.

Mert az ágyban hét éve ugyanaz, hüvely, csikló, miért száraz, még mindig száraz, mármikor, mikormár, szóljmárvégre, ha nem ügyisjó, és a munkában is ugyanaz, emberek, papírok, és az odavissza út, az is ugyanaz, a kitérőket is beleszámolva tizenhat kilométer.

A város másik felében dolgozom.

Az ülés a templomban és Eliot versei, a versek minden egyes sora. A templom és Eliot mozgatják egymást, és az én életembe is változást hoznak. Légzés, hangulat, arcszín, egy óra alatt minden szaporább lesz. És Eliot vasárnaponként csak frissül és változik.

Más költők nem ilyenek, úgy értem, nem változnak. Beállnak magukba, és egy hét alatt felszívódnak, lecsúsznak a szavakról. Minden ugyanaz, sor, szó, betű, szakasz, a sorokat elolvasom, és a köteteket azonnal vissza, a polcra. Megvan a pontos helyük.

De Eliot felforgatja a beleimet, izegmozog, én közben elfogyok, izmokat, húst, mindent kikezde.

Istent kapja el ez az Eliot, pont őt, és tartja, kéthárom pillanatig is, szorítjaszorítja.

Akkor engedi el, amikor én is felfognék végre valamit. És az Úr elröppen, akkor röppen el. Miértpontakkor. Utána szédülök.

Látogatásnélkülén végeztem az egyetemet, ebből fakadhat a felkészületlenségem.

Nem is a szakmában dolgozom.

Eliotot a templomban pihenem ki. A harangozás első percében bemegyek, és kész, a fülem mögé záródom, csak pihengetek. Hiába éget apám a karzatról.

Mert ennek már rég vége, a tekintete elvékonyodott, a hajszálaimról lepereg.

Én választok hajbalzsamot, verset, útvonalat.

Apám az elején hosszú prelúdiumot játszik, Bachot, a zenéje mindig méltó a vasárnaphoz. Mióta az eszemet tudom.

A prédikáció soha nem méltó.

Nekem mindegy. Versek körül forog a szívem.

Selejtes szinkronfilmféleségben élek, tíztől kábé féltizenkettőig.

Mintha két filmet egymásradobnának, tiszta tévedésből, zsuppp. Vagy mintha az egyik filmre ráeresztenék egy másik hangját. Egymásra pakolnak két hanganyagot, jó hangosan, és én szemezgetek a hangzavarban. Itt vagyok, és máshol is.

A papnak mozog a szája, figyelek, a száját figyelem, nem a hangot. A forma érdekel.

Az első húsz percben a szája szabályos kör, *Ez itt az elhidegülés helye / Idő előtt és utána / Félhomályban*, ezt hallom, csak én hallom. Később változik, ajkai nyújtott, vörös alagúttá formálódnak. A vers nem változik, esetleg szélesebb lesz.

A szószéken a szoros száj, és körülöttem a száguldozó versek. Átfúrják nagykabátomat is, az utolsó műtetem hegét is ismerik. Pedig senki más. Innen tudom, hogy a Szentlélek versei.

Anyá, hallgasd, anyának először énekelve olvasom, közülünk ő a muzikálisabb. Anyá, idd meg a kávédat, a szemedet hunyod be, csak rám figyelj. És vedd le a melltartódat, ha szorít. A fotelbe ülj. Hol ülsz, anyá?

Nem is tudom, hogy mondjam. Apád szerint szétszórt vagy. Apád szerint mintha hatalmas forgalmi dugóban élnél.

De ezek a Szentlélek versei, anyá, és újból felolvasom, most prózában. A telefonvonal szakadozik, teljesen mindegy, nem először hallja.

Nem is tudom, mondja. Mert apád szerint nem is létezik.

Tévedsz, anya. Egyre gyakrabban még a fő irányt is elvéted. Én kimondok valamit, és pikpak, azonnal létezik, mindenestől. A jó versek pláne. Azok testesek.

De anya nem a versekről beszél. Ő a Szentlélekről. Hogy apám szerint ez a Szentlélek nem is létezik.

Nanem, a Szentlélekkel mégúgyabb, még a jóverseket is lepipálja.

Mert eltévedtél, Melinda. Mert, ha volna Szentlélek, klaviatúrák közelében röpködne. Apád szerint nagynagy zenepártoló volna. A lelkeket kottaalagútban tartaná, sokáig, amíg csak a lélek táncolni kezd.

Na, ebből születhet a tiszta emberi lélek, semmi másból. És innen mindig fölföl, az égbe, soha nem zuhannánk vissza, mert ez a Szentlélek magasan tartana.

Apád szerint nagy zenepártoló volna, mecénásféleség, apádnak fiatal korában az volt a szavajárása is, hogy azta nemjóját, ez a Szentlélek tüze. Leggyakrabban Bachnál mondta, de szinte minden barokknál.

Apám és anya közös álláspontra jutott.

Hogy nincs jövőm. Ezekről a versekről is ugyanazt gondolják, nem templomba való.

Az ember azt hallja, ami hangzik, azt halld, amit más, Melinda. Amit apád. Az övénél tisztább hallás nincs.

A pap tátog és én ezt hallom, *Szállj lejjebb, szállj le csak / Az örök magány világába*, Eliotot hallom, *szálljleszálljle*, de én már rég. És olykor hangosan válaszolok, hát én rég ott, az örök magányban.

Magamba felejtkezem. És azt hiszem, a szószékről jön ez a sok finomság.

A végére a pap bevörösödik, a pupillái hatalmas ökrök, végül is hetvenhárom éves. A szájával kicsücsörít, bele a tér közepébe, a fejek tetejét célozza.

Én ekkor térek vissza. Felébreszt az undor.

Eredj el, testvérem. Békességgel eredj el testvérem drága drága testvér és így cselekedjél így szenteld meg az életedet te is így akkor szeret az Úr. És még a szívünket is tárjuk ki ez is fontos. Minél szélesebbre.

Mire ide érünk, már minden fej összevissza nyálazódik, nehezen választódunk el egymástól is, az én hajamban csomók képződnek, legtöbbünknek erős hányingere lesz. A pap megint sokat beszélt.

Senki nem tesz panaszt.

Még énekelünk és imádkozunk kicsit.

Mellettem valaki mindig falsul és szlovákul énekel, már öt hete. Az utolsó ének-nél tartunk, ezt is magyarul, románul, németül és szlovákul melodiáljuk. Ezek a mi nyelveink.

És három imát is egymásra mondunk, négy nyelven, jó hangosan. Az Apostolit, a Niceait és a Miatyánkot, a Miatyánkot minden vasárnap, a másik kettőt felváltva. A megnevezéseket kevesen ismerik, de engem mindig érdekelt, engem konfirmációig minden az égvilágon.

Akkor megindult a testem, és huss, vitte a lelkemet.

nemfigyelek, háttasokemlék

Első és Másodikhiszekegy, leegyszerűsítjük a dolgokat. Az Elsőhiszekegy az Apostoli, mert ezt mondjuk gyakrabban, szinte mindig. Amikor nem ezt, akkor a Másodikhiszekegyet, két hónapban egyszer.

Rövidebb, mondja a lelkész. Persze, mondja apám.

Bolondultam a különbségekért, minden betűt végigsilabizáltam, és a Niceait választottam. Pedig hosszabb. Minden kihívás előbbre visz, megtanulod és kész, mondta apám, de én nem ezért, a Niceai elegánsabb, erre jutottam.

Világosság a világosságtól, ez is benne van, ezt is mondjuk, az egyik világosság a másik világosságtól, és mindketten világnak, Jézus és az ő Atyja.

És a két világosság a szívemben összeért.

Bolondultam a szóért, világnak, világnak. Megrendeztem magamnak.

Mikor apám gyakorolt, a fürdőkádba költöztem, agyonvilágítottam falat, vizet, padlót, behordtam a ház minden rejtett világosságát, karácsonyi égőket, diszkófényt, mindent bekapcsoltam és loccs, bele a forróságba. És a diszkófény körbekörbe, a testemen fénypontok, piros térd, zöld nyak, lilás comb.

Piroslilazöldlány, hátha szépmelinda.

Apám soha nem kapott el.

Mert anya finom hallású, messziről hallotta a lépteket, jön, jön, jönjön, mindent összeszedtünk, a fürdőkádát kisikáltuk, és apám két perc múlva már pisilt a fürdőszobában.

Konfirmáció előtt a fürdőhab alá költöztem, amikor a víz vérré vált, akkor.

Segítség.

Beszippantja a mellbimbómat, és én meghalok, mit szippant be, sikított anya kintről, mit mondtál, hogy a vér az én mellbimbómat, de alig volt hangom, a habba további vércörök képződtek és kövérré dagadtak. Jajistenem, Melinda, milyen vér.

Anya rám törte az ajtót, mert nem válaszoltam. Lemerültem, szinte egy egész percig bírtam.

Hát nem elmagyaráztam szépen az egészet, hát nem elmondtam, már egy éve. Legalább háromszor mondtam. Többször is.

Eddig nem láttam ilyen idegesnek anyát.

Másnap konfirmáció volt, a bugyimat kitömtük vattával, nagy, töltöttfehér liba, aki vagyok, a torkomban is vér, a combomon is, a lányokat néztem, a derék és comb közötti szoknyarészt, vajon még valaki, ki valaki még.

Az első feleletnél megakadtam. Ott, hogy miért vagy evangélikus.

Melinda, miért vagy, ha nem vagy, akkormiért, ilyen szép fehérben.

Hiszemésvallom, hiszemésvallom, de mindegyiknél megakadtam, anya a kijáratnál sokáig súgdolózott a pappal.

A kántor lánya nem akadhat meg.

Apám aznap nem ette meg az ebédet és nem nézett rám.

Ezentúl nem fürödtem, csak mosakodtam, a csap alá guggolva. Nem volt zuhanykabinunk.

Segítsen valaki, nekem test nélkül volna jó.

Ne lássam és ne keressem. Veszítsem is el.

A hónaljat és a háromszöget, a két comb találkozását, бүdös, torzonborz pokolsár van bennem, és a mellemet, azt is veszítsem, a két dombocskát minden fogmosás után hideg vízzel masszíroztam.

A szórszálakat kiszedtem anyám szemöldökcsipeszével, egyenként, kapkodva. Tűnjön el rólam minden fölösleg.

Tegnap még finom pihék libegtek rajtam.

Mást is szerettem ebben a Niceaiban, még konfirmáció előtt, hogy Jézus üdvösségünkért leszállt a mennyből.

Ő üdvösségünkért leszállt a mennyből, mondtam anyának, anya kitette a töltöttkáposztát és mindenki rám nézett.

Apám, anya és a húgom.

Miért mondd most, ezt miért mondd, most ne beszélj. Egyszerre beszéltek. Mindent megettünk, tejfölt, tölteléket és kolbászt.

nemfigyelek, ordítok

Mellettem más nyelvenken imádkoznak, belémbeszélnek és én beléjük. Mostanában szlovákok ülnek mellém, eddig főleg románok és németek, a magyarok valahogy nem pártolnak hozzám. Engem ez nem bánt, egyáltalán nem.

Mert így mindent szabad nekem. Bakizhatok, túlhangosan beszélhetek, vagy éppen csak elkezdek valamit, és tátogva hagyom, hibát hibára halmozhatok. Azt mondom, ami éppen jólesik, úgysem ért belőle senki semmit, egy árva kukkot sem.

Szerre mindent kipróbáltam, helytelen beszédet, magyartalan szórendet, a szövégek elnyelését, amit apám utál, elváltoztatott hangot, selypítést.

Vagy csak játszadozom, mondom az imát, és hangokat torzítok el, mássalhangzókkal gurgulázom, kicserélem a magánhangzók sorrendjét. A szó végét lenyelem, és apám csak játszik a fejem felett tovább, meg se mukkan, nem üvölt, nem lármáz, békésen énekel, mert nem hallja.

Most nincs olyan, hogy Melinda nyenyedel aszavakvégét, beszéljtisztán, még-ígysemjő, mégtisztáiban, mostsemjő.

Ritkán egy-egy régi ismerős ül mellém, ilyenkor középre csúsztatom az énekeskönyvet, és vérszegényen énekelgetünk. Következő hétre eltűnik, visszaül a régi helyére, esetleg máshová.

Hát nem vagyok sokszavú, apámra ütöttem.

Várom a következő hetet, jöjjön a nagy összevisszaság, azt nagyon szeretem. És szerencsés vagyok, a mi templomunk ilyen. Ha idegenek tévednek be, pislognak és gyorsan továbblépnek, csak mi ismerjük ki magunkat itt, ez csak a mi kavalkádunk. Az őshonosoké.

A könyökünk és a gombunk összeér.

Nemnemnem, nem románszlováknémetmagyar őshonosok, legalább a kurva családja kímélje.

Vasárnapi ebédnél ezt a kettőt mondtuk, az Uramjézuslégyvendégünket, ezt együtt, és a Nem románszlováknémetmagyar őshonosokat, ezt apám.

Magyar, esetleg kicsit sváb őshonosok. Mi vagyunk az őshonosok, magyarok és svábok.

Kék, sárga és rózsaszín épületek előtt haladtunk, apám ötödikes koromig elkísért az iskola kapujáig. A járdán kerülgettük a sok románt és a kevés svábot, egyformán lassú emberek voltak, mindig ráértek, de mi rohantunk, apámmal mindig nagy késésben voltunk. A táskám apám bal kezében, csengetéskor még átrohant kifliért, vásárolt kettőt és belegyömöszölte a füzeteim közé.

A mákos morzsa a füzetekbe ette magát, bebordúrözte, telemintázta, kedveltem ezt a változatosságot.

Többet ne lássam a mocskos füzeteidet, Melinda. Holnapra mindent átmásolsz.

Hiszek egy Istenben, hiszekhiszek, és előttem, egyszerűsokan, credcredcred, ezaz, ezt nagyon szeretem, hogy így egyszerre, hogy így hangosan, az ima hoszúsága nem egyforma, főleg a németeké, de valahogy mindig összeérünk a végére. A németeknél minden hosszabb, a románoknál minden kevesebb, amíg én kettőt, hi-szek, hi-szek, a románok csak egyet, cred, cred, a nyelvük is sokkal könnyebb. Szét is kürtölték az egész városban.

Beindulunk, és kész, az első sor után a pap mindig elhallgat.

Hogy mindenki mondja csak békében a magáét.

Ez a leggyakoribb, ez a román, de nekem mindegy, ha azt hallom, *den Vater, den Allmächtigen*, úgy is jó, megyek tovább, minden szónál egy kicsit hangosabban, mert az enyémet is hallani akarom, az én imámat, és mindenki ugyanúgy a sajátját akarja, és mindenki egyre hangosabban, még hangosabban.

Hangokkal tolongunk, szavakkal könyökölünk, hogy ne csak a másikat, saját magunkat is, ez a lényeg, a mély és magas hangok erősödnek.

Evangélikus hitünk nem más, mint egy mezei virágcsokor, ezzel állt elő a papunk, huszonkét éve. És elintéztnek vélte a kezdést.

Szokásnak nevezte el, jövő héttől ez lesz a mi szokásunk, ez a bolondokháza, mondta apám otthon, ez a többnyelvűség, mondta a pap. Kibővítette, ez a többnyelvű egyidejűség, kijavította, egyidejű négynyelvűség, ezt is, krisztusi négynyelvűség, nem, krisztusi soknyelvűség, ezaz.

Senki nem értett semmit, bolondokháza, sziszegett apám.

A pünkösdhöz hasonlít, anya ezt hangsúlyozta, ő is szerette a különlegességeket. Reggel megterített és bal kezével a villába, a jobbal a késbekanálba.

Mindig kapaszkodott.

Kakaót kaptam és vajaskalácsot.

A kakaómba nem tett cukrot, anya, nincs benne cukor, anya ujjai remegtek, az ujjait és a száját összeszorította, a kezei remegő dombocskákká váltak. Mintha vonaton utaznánk.

Anya, nem tettél cukrot.

A két dombocska tovább vacogott, marhaság az egész, micsoda közönséges kibaszott pap.

Rendes orgonista lehettem volna valami rendes helyen a világon akárhol még most is lehetnék. Nem ezen a kibaszott helyen, ebben a kibaszott körforgalomban.

Naftalinos és parfümös, mindkettő erős, betölti a templomot, ki tudja, a szószékig is felér.

Hozzá fordulok, ezt határozom, és mosolyogni fogok. Hittestvérem.

Szürkés-kék szemű és ráncos, hideg, de tiszta arcú. A kabátja világoskék.

A szemén és kabátján kívül minden erős rajta, rúzs, retikül, cipő, gallér.

És rúzsos a parókája is, Jézusmária, a füle töve is, és kicsit a fülbevalója.

Nem zavarja, hogy nézem, nyolcvanöt körüli lehet, Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, mondja tovább, egyáltalán nem halad előre, én már ott tartok, hogy világosság a világosságtól, és valóságos Isten, de ő még mindig ezt, verimveriverim, nem vagyunk összhangban, kicsit engem is összezavar, világosságosvalóságos, ilyeneket kezdek mondani, míg végül ki-vágom, HiszekJézusKrisztusban.

Nagyon szép magácska.

Ismerjük egymást, kérdezem, én nem tudok rendesen szlovákul, én csak az Apostolit és a Niceait, szlovákul nekem csak ez a kettő.

Persze, hogy nem tud magácska.

Magácska a kántor lánya.

Megengedné, és mutatom, hol a baj, előveszek egy zsebkendőt, óvatosan letörölgetem róla a rúzs, fültőről, fülbevalóról, és kabátról, gallerről, a parókáról nem, esetleg elmázolnám.

Félek, esetleg elmázolnám, mondom, és az ujjbegyemmel oda érek, ahol a legnagyobb a baj, a fejbúb és a fültő közötti részhez. Végigsimogatom. Hát itt teljesen.

Nagyon szép magácska.

Leveszi a parókáját, kettőbe hajtja, és az énekeskönyvemre teszi, mit mondjak, teljesen beborítja. Csinálja, amit kell, csak gyorsan. Mert féltizenkettő, sutogja magyarul, és utána szlovákul is, ugyanezt, a számokat én is mind a négy nyelven tudom.

És tovább énekel, kopaszon, két egész szakaszt.

Utána a letisztított parókát zsebre vágja, tegye szépen vissza, mondom, tegye a fejére, még mutatom is, hová. Szívesen segítek.

De nem. A paróka kilóg a zsebéből, legalább a fele az új kabátomra omlik, ezek az ordináre vörös hajtincsek az én vadonatúj kabátomra. Nem egymáshoz öltöztünk.

Tegye vissza, a fejére mutogatok, oda, tegye fel, ha nem vigyáz, még el is veszítheti.

A parókát az énekeskönyvvel, mindenestől, a retikülbe gyúrja.

Fűzőld retikül.

Miafenét csináltam, mit rontottam el, jelzek is a könyökömmel, picit meglököm, miabaj, a parókával van valami baj, vagy velem valami.

De semmi. Magácskával semmi baj.

Paróka nélkül jobban megy az ének, a hangok könnyebben kiszabadulnak a fejből.

A következő héten már kopaszon érkezik, ugye, magácska a kántor lánya, szorosán ül mellém, látszik, hogy a feje közepében, hogy ő meg én.

Nekem nincs ellenemre, végül is nem szépségversenyen vagyunk, ülhet mellem, ha akar, tőlem lehet kopasz és lila, akármilyen, és ezzel lezártnak is tekintem az ügyet.

Ha nem fázik a feje. Ha nem zavarja, hogy ez az erősvörös rúzs a neonfehér arcán.

A feje hétről hétre fényesedik. Egyforma magasak vagyunk, az én fejem és az övé teljesen egymás szuszogásában, ha nem vigyázok, a fülünk összeér.

Vilángolás, nyolcadik héten a vilángolás jut eszembe. Nem maga a szó. Hanem a jelentése, olyasmire gondolok, hogy változik a világ, és én a változás belsejét érinthetem.

Ki tudja, még visszaköltözöm a fürdőkádba. Egyszervalamikor. És megint igazi világosságot rendezek, kékszöld, piros diszkófényekkel.

kisérletek, az első, a szerelemé

(próba)

Ma egyszerű vasárnap van, a Miatyánknál tartunk, a legvégénél, ott, hogy kivagyamennyekben, hadarom, kivagyamennyekben, előttem Tatálnostrucare ești ești ești, távolabb az im Himmelelel, im Himmelelel, ódrágakavalkád, mellettem a szoprán néni, Otce násnásnásnás, ma ő is hangos, én az oltár Kiszjézusát nézem, túl kövér.

Kivagyamennyekben, a számat becsukom, kinyitom, beki, úgy, mint a pap, mozgásban összhangban vagyunk, a száját szoros körre nyitja, én is.

És mondanám, szenteltessékmegateneved, mert körülöttem már Sfințescăse Sfințescăsenumele Sfințescăsesfințescăse és Posvăt' sa meno Tvoje, és mindenkinek megy, mint a karikacsapás.

De mást mondok hirtelen.

Bocsássmeg, bocsássmeg, bocsássmegbocsássmegbocsássmegbocsássmeg, ezt mondom.

Semmi nem történik.

Mi történne, egyetlen ember ül mellettem, az is bolond.

Ugyanolyan marad az együttlétünk, az ajtót nézzük és a papot, az ajtóban nyújtjuk a kezünket, a pap köszön, mi fogadjuk, és a templom előtt gyorsan fel-szívódunk.

Nem vagyunk beszélgetősek.

A villamosmegállóban is csak a szokásos vasárnapi játék, az utcát nézem, autók, buszok, villamosok, autók, autók, az autók és buszok melletti rést, ezt is nézem, rések, levegő, szél, ilyesmik. Nem sietek, elmegy a hetes, a kilences, a tizenkettes, egyikre sem ülök fel.

Ez itt a hetes, a kilences és a tizenkettes megállója.

Utána is elég sokat ülök, fél órát is, mígnem ritkul a forgalom. Mert ebédidő.

(panaszok és bánkódások, első)

Következő vasárnap szünetet tartok. Két héttel később, vasárnap. Az első éneknél tör rám, ott, hogy világosságavilágosságtól, ez énekben is megvan nálunk, világosságavilágosságtól, éneklek, és folytatnám. A nyelvem másra áll.

Bocsássmegbocsássmegbocsássmeg, ordítom, a szoprán néni egészen rám fordul, de mit bocsásson meg, drága, kérdezi, feltétlenül mondjam meg, hogy mitbocsásson meg, felháborodom, ez miért tartozna rá, kérdezem, és miért beszélnek én neki ezekről az intim dolgokról, éppen neki. Tessék mondani, miért beszéljek én önnek ezekről a dolgokról, hát tartozom én valami beszámolóval, hát ismerjük mi valamennyire is egymást, de nemnem, félreértettem, neki mondjam meg.

Neki, és felfele mutat. Feltétlenül.

Magácska olyan szép. Mondja csak el rendesen.

Én rendesen felhúszom magam, és még hangosabban ordítok.

Hogy bocsásd meg nekem, bocsásdmeg, hogy gyűlölöm.

Pedig szeretni kellene.

A Kővérkisjézus vicсорít, a szoprán néni sír, én hirtelen békességes és bőbeszédűbb leszek.

Bocsásd meg nekem hogy gyűlölöm pedig szeretni kellene a testét a szagát a bőrét a testét és ami kijön belőle azt is szeretni de én én csak utálok csak utálok.

Ámen.

A villamosmegállóban felülök a négyesre, vizesen érek haza.

(panaszok és bánkódások, második)

Templom előtt fürdőhab nélkül fürdőszobázom, narancsbőr, comb, has, mindenem lötyög, pedig fiatal vagyok. A testrészek leváltak rólam, tizenöt éves koromra minden, további alakulásukat nem is követtem.

Ma veszem először számba, amim van. Mindent. Mell, fenék, comb, comb közötti alagút, a comb, nem hosszú, nem rövid, közöttte szegényes ágyékszőr, tüzetesen megnézem. Fény, parfüm és vajszerű fürdőlepedő, a kellékekre figyelek, és munkához látok. Az ágyékomon rövidítem a szőrt, ezzel kezdem, kicsit játszom, kívül rövidebbre, középen hosszabbra hagyom, átlagban fél centisre. Bikinivonalat borotvállok, életemben legeslegelőször. Leborotválom a hónaljszőrt is, a vádliról is minden nemodavalót.

Nem jártam úszni strandra miniben harisnyában nem jártam sehová a testemet elbújtattam falak mögé menekítettem lötyögős pulóverekbe. Nem vittem sehová.

Most kopasztott madárka vagyok.

A prédikáció hangos, én messze szálllok, nem énekelek, nem mondom az imádságokat. Felálllok, leülök, felálllok, leülök, a szoprán néni bezzeg ma mindent nagyon, tartja a ritmust, nekem csorog a könnyem, apám orgonál, mindent belead, magas hangokat énekel ki, a sorok végén gurgulázik, nagyon jó kántor a magácska apja, bizony az, mondom, a Miatyánknál tartunk.

Bocsásd meg a vétkeinket, mondjuk, bocsásdmeg, de én nem bírom, nekem ma sok más van.

Beleordítok, a Miatyánkba, mert ez megint az én időm, a Drágajóisten megint csak engem figyel. Megértem, hogy mindent beteljesít, bármit mondok és kérek, meglesz, mondja, én tudtam, én már reggel éreztem, mondom.

Bocsásd meg nekem, hogy gyűlölöm, hogy soha nem szerettem, hogy csak az első héten, az első hónapban, csak kicsit, és kész. És készkészkészkész.

Bocsásd meg nekem, hogy utáloomutálom, a hangját és ahogy megfordul és rám néz.

És néz tovább és a telefonhangját is azt is nagyon az utolsó szótagjait az elsőket amikor hazajön és leveti a cipőjét és pihen eszik azt is.

Leginkább amikor rám fekszik azt amikor.

Ámen.

Hazamegyek és bezárkózom a fürdőszobába, valaki hív, de nem veszem fel, a férjem dörömböl, megnepróbáld, üvöltöm, és nem is próbálja. Teletöltöm a kádat.

Hosszú idő kellett ehhez a világhoz. Pedig semmi új.

Mindig tudtam, négyéves koromtól, tíz éven át, nem ilyen tisztán, és nem mondatokban.

De a napnál világosabb volt.

Hogy nekem minden lehetséges, amit csak elgondolok, kívánok és szeretnék, minden. A templom a kulcs, hogy a Drágajóisten színe előtt. Ott minden meglesz.

Mondhatom csendben vagy suttogva, még úgy is jó, ha csak magamban.

De én ordítok, a lelkem a hangszálaimba ér és belekeveredik, és szétfröccsen a levegőben. Látja Isten, hogy sötétben üldögélek, és kivilágosítja csak nekem az egész világot. Mert nekem is látnom kell, végre.

A legfontosabbat most értettem meg, a hiányzó láncszemet, kicsi gyöngyszemecske.

Ez az egyetlenegyetlenegy dolog hiányzott, ez a bocsánatkérés. Ezen múlt minden.

Várom a keddet, hogy anyának mindent elmagyarázzak. Kérdezni fogja, honnan tudod, és én elmondom, óén régóta.

Csak hiányzott az utolsó láncszem.

De végre kibomlott a szívemben, húsban és izomban szétáradt, még a sok kövérségbe is behatolt. És az agyba.

Régóta éreztem.

Énmár négyéveskoromtól, és sokáig, legalább tíz éven megtörtént, amikor csak akartam. Hogy gondoltam valami szépet, és egy, kettő, három, azonnal következett, kívántam valamit, és meglett, akartam, kértem, és nem hiába.

Azonnal beteljesedett. Mert kértem a bocsánatot, és a Drágajóisten megbocsátott, abban a szent pillanatban, és azt mondta nekem, Melinda, neked nincs mit megbocsátanom, te kicsisztacsirke, aki vagy.

A templom küszöbét még át se léptem, ő már kimondta. Melinda, szeretlek, szeretlek, szeretlek. Eredj el békességgel.

Akkor mi változott, kérdezi anya. Ha minden ilyen egyszerű volt nekem, mégis mi történt. Amitől a könnyű ilyen nehéz lett. Mert nem úgy tűnik, hogy olyan jól menne nekem.

Alig várom, hogy elmondjam.

Megbogosodtam, ez változott, a gyűlölettől összecsomósodtam, mint a majonéz, mindent rossz ritmusban kavartam.

Demiért gyűlöltem, demiért, és én azt mondom, amit gondolok.

Esetleg helytelen imádságnak nevezni, mert hétköznapi mondatok ezek. Hétköznapiakra vonatkoznak. Azt szeretném, hogy hétköznapiakon is fontos dolgokkal legyenek tele, hogy mindennap történjen valami életbe vágó velem is.

Én ordítok és Isten meghallgat, így írnám le röviden.

Lehetne halkan is, vagy átlagosan, de nem megy.

A gyomromból indul az ordítás, és perzseli a tisztátalanságot.

Nagyhangú lettem.

Bocsásd meg, hogy gyűlöltem, hogy éppen apámat.

És az evangélikus férjemet.

Ámen.

Nem szállnak ma versek, semmilyen vers, szájformálás sincs, a Drágajóisten mindent lestoppol, Melinda, ma egyetlenegy célunk van, ma a szerelmet rendezzük le, két hete csak elkezdjük. Most beteljesítjük. A szerelmet intézzük el, motyogom utána, nemnem, mondja, ez kicsinálást jelent, ne motyogj helytelen dolgokat.

A szerelmet nem kicsináljuk.

Hanem felvirágoztatjuk.

Ma jóverseket sem engedek ki a számon. És elveszem a hallásodat, látásodat, még az éber bőrödöt is. Ha szép szóval nem megy.

Azt akarom, hogy végre egyenesbe kerülj. Hogy egy másik teremtmény beléd hatoljon, és te visítsvisítsvisítsvisíts. Mint egy malac.

Utána zuhanyozzál vagy fürödj.

És imádkozzál is, köszönöm Óistenem hogy ezt az égit hogy ezt a csodát végre én is mint más.

A liturgiában ott tartunk, hogy vigyünk mindent Isten elé, főleg, ami terheli a lelkünket. A pap jó hangosan mondja, és mi visszük is, mármint viszi aki viszi, szerintem kevesen.

Én felkészülésre használom az időt, mindjárt itt a második ének, magas hangokat kell kiénekelni és hosszú ideig tartani.

Az első hangjegynél szeretnék belépni, minden porcikányi időre szükségem lesz.

(helyreállítások, első a szerelemé, másodikének elsőszakasz)

Folytatom. Szétszakadt lány voltam és összekanalaztál, a Kövérkisjézus elé vittél és még őt is megszerettem. Pedig undorodtam a kövér gyermekektől és férfiktól.

(helyreállítások, első a szerelemé, másodikének másodikszakasz)

Ha két hete nem hívsz ki engem, az oltár elé, a Kövérkisjézushoz, ha nem csöppenti rám a könnyét, ha nem küldöd utánam a szoprán nénit is, hogy a fejével előttem világítson, én sohasoha.

(helyreállítások, első a szerelemé, másodikének harmadikszakasz)

Remegtünk ketten, a szoprán nénival. Mint két angyal.

Túlközel jöttél, és megperzselődtünk, mint a disznó nagyapámnál. Mint az

angyalok. Azok éppencsak a menny alatt, éppencsak a föld felett, hozzájuk érsz és hajukszőrük elolvad. Mi is úgy.

De nem félted. Pedig kettéhasítottál. A nyakamnál kezdted, és gyomorlábujj, lélek, minden sorra került. A padló réseibe folytattál bele, és kérdezted, még mindig gyűlölsz, nemnem mondtam, de biztos kérdezted, biztos mondtam, a Kövérkiszjézusra néztem, és láttad, hogy dehogynem.

Mert arra gondoltam hogy a köldökéből is zsír csordogál, a kicsi vesszőjéből is zsír, gyűlölöm a zsíros férfiakat.

Még nem jó, mondtad, kezdjük előlről, gyűlölöd-e apádat nem gyűlölöm, gyűlölöd-e a férjedet, nem gyűlölöm, vagy valakit valakit ezen a nagyvilágon, nemnem, mondtam.

Jó.

(helyreállítások, első, a szerelemé, másodikének utolsószakasz)

Saját magadat és a nemiszervedet, a combdöközepét, azt gyűlölöd-e, ezekkel hogy állsz.

Nem állok jól.

És a szoprán néni erősebben világított, mígnem átvilágított teljesen, leginkább a testem közepét, ezek a legszebb porcikáid, mondta, én átvilágítom és te komótosan nézzed, van időnk, honnan veszi ezt, kérdeztem, hogy ott a legszebb, ezt honnan, saját tapasztalatból, onnan. Képzeld, negyven évig volt boldog, onnan.

Az égvilágon mindenki ott a legszebb. Jaj én nem, mondtam, elengedte a füle mellett, pedig jól hallotta, a hallástól mozgott a füle.

Vajon minden nő, kérdeztem, igen, mondta, úgy értem, minden nő ott a legszebb, igen, mondta, de még ő is, úgy értem még most is.

Mert állt bennem össze a kép. Mert akárhogyis, többmintnyolcvan.

Világosan elmondta. Hogy ott. De nézzem a fejét, úgy rendesen, villanykörtés és sütőtökös, ezt a fejet nem nehéz lekörözni, kuncogott hozzá, együtt kuncogtunk, különböztessen meg a nappalt és az éjszakát, bátran. És az éjszaka kivilágosodik.

Meglátja magácska.

Negyven évig tartott. Mi tartott negyven évig, a gyönyör, és tartotta a testet is, a test a nyakat, és a szájából üveghangok szálltak fel minden éjszaka, a teste szikrázott, kör alakúvá vált és ellipszissé. Hajnalban a test szélére érkezett.

És néha testet cseréltek, ki csókol kit, kérdezték egymástól.

Édesistenem, mondtam neki.

Negyven évig csak hazahaza, mindenhonnan, munkából, villamosról és üzletből, esőkabát, túsarkú, vanília kiskabát, zsorzssett ruha, rókaprémes bunda, mikormilyen mini, trapéz nadrág, vörös táská, levéltáska, pakolás, átlapolós, sok bizsuval, és vörös túsarkú, zöld, fekete, mikorhogy, hazahaza, de hol volt a munkája, kérdeztem, a zeneiskolában volt, ő volt a város zongoratanárnője.

Az első emeleten.

Ültünk a második padban a szoprán nénivel. Szorosan összecontolódunk, és megszagoltuk egymást, egyáltalán nem hasonlítottunk, ő öregszerű volt, én lancometrezoros. Körülöttünk hangosan énekeltek, legtöbben románul.

Milyen öregnek lenni, kérdeztem, olyasmi, mint fiatalnak. Ha volt az ember fiatal.

A karját szagoljam, a bal alkarját, itt a legrosszabb, hát tényleg rossz, mondtam, édeskés öregszerű.

Erről beszél, pont erről, mondta, az öregszerű kipárolog belőle, és visszazipantja. Hogy kipárologtassa megint, ki, be, ki, be, kibekibe. De ez nem légzés, ez párologtatás.

Nem inkább fordítva, kérdeztem, úgy, hogy be, ki, bekibeki.

Nemnem, a világban már nincs beszippantanivaló. Kiengedni a régi gyönyörűségeket, és gyorsan vissza. És ki és vissza, kibekibe, ez az öregszerű. Ha már kérdeztem.

Egy éjszakát kiengedni, és legalább a felét vissza. Amennyit sikerül. És továbbtovább, és így forogtatni a szépséges régi életet.

Melyik éjszaka és melyik férfi és melyik behatolás. És melyik szoba. Milyen nehéz választani. Bőr, hónalj, köldök, minden összefolyik.

A csodák egyformák.

Édesistenem, ebbe akarsz engem bevezetni, kérdeztem, mert hirtelen eszembe jutott, honnan indultunk.

Magácskát is ebbe akarja, mondta.

Ezek történetek múlt héten és ezeket imádkoztam.

Én küldtem neked a szoprán nénit. Nagy kurva volt.

Így akarod lerendezni a szerelmet, kérdezem.

Pont így akarom.

Nahát, mondom. Mostantól Drágajóistenemnek szólítlak, ha szereted.

Szeretem, válaszolja.

Ámen.

(megcsalásvagynem, felvezetés)

Sima Apostolit mondunk, Elsőhiszekegyet, és mindenki a saját nyelvén ordítja, kivéve a szoprán nénit, ő két hete csak magyarul, hiszek Jézuskrisztusban, kifogantott Szentlélektől, kiszületett Szűzmáriától. Engem helyettesít.

Mert én hétről hétre a magamét mondom, bemondom a közösbe, és kapom a választ.

És a bocsánatot. A hangom alig száll ki és fel, érkezik a finomolajas áldás.

Hogy a tiszta szívűeknek minden megbocsáttatik.

(megcsalásvagynem, egy)

Bocsásd meg nekem.

A hangja belém hatolt és visszhangzott bennem. Keresztülkasul, sokáig, végül megállapodott, gyomorköztájt. De tovább, onnan is, a melleim közé, és a kettő között vándorolt.

Gyomor, mell, gyomormell.

És harmadnap bummm, újból szerteszétáradt, az ujjbegyekig kitöltött.

Azóta semmi változás, ha levetném a bőrömet, mindenki csak őt látná, egyedül feküdne a kanapén.

Mert cserépedény vagyok, és őt tartogatom. A szép fehér teste mindig bennem, felvette a formámat, minden vonalat, hajlatot, szépeket és elnagyoltakat.

Kikönyörögtem. Finoman ringatom, pisilni is ritkán, fürdeni alig.

Bárcsak mindene, a nyelve, a köldöke, a hónalja.

Te beleestél, kérdezte a férjem, legelső nap gyanút fogott, pedig hívó ember, evangélikus, te ugye beleestél, kérdezte, te tiszta hülye vagy, mondtam.

Bocsáss meg, Drágajóistenem, megbocsátaszvagnem, hogytudjam.

Perszehogymeg.

Ámen.

(megcsalásvagnem, kettő)

Bocsáss meg.

Mindig nyolckor hív, hétfőn, szerdán és csütörtökön. Öt hete.

Eddig tizenöt beszélgetés.

Kérdéseket teszünk fel egymásnak és válaszolunk, ezzel telik az idő jórésze. Sokat nevetgélünk.

Ha nincs kedvünk beszélgetni, csak lélegzünk és hallgatjuk egymást, a telefon ilyenkor bepárásodik.

Szeretném-e magamba engedni, kérdezi, és én válaszolok, nagyon.

Mi van rajtam, kérdezi. De milyen részletesen mondjam, nagyon részletesen.

Méregzöld harisnyabugyi, fekete ruha, fekete bugyi és fekete melltartó, milyen melltartó, mondtam már, hogy fekete, de az anyagot kérdezi, pamut melltartó, kényelmes, a szélén egycentis csipkepánttal, a csipke is fekete, kérdezi.

Aziszfekete.

Mostmost szeretném, kérdezi, mit szeretnék, kérdezem, nem felejtettem el, de még egyszer akarom hallani a szót.

Hogy belém hatoljon, azt szeretném-e, azt nagyon szeretném, válaszolom.

Mindent közösen döntünk el. Hogy ki csókol először és hol. Pontosan fogalmazunk. Melyikünk fekszik belül, és hol érintjük egymást. Hányszor. Gyorsan vagy lassan. Az én lábam lehet-e az övé. Tudnia kell, ha nyomja a mellemet, nem nyomod, mondom, ereszkedj rám. Halljuk, amikor jó, és amikor kevésbé. Hangból és illatból állunk.

Finom hangból és illatból állsz, gyakran mondom neki.

(szünet)

Szóval magácska szerelmes.

A legrosszabbkor szól hozzám.

Megszerettem a szoprán nénit, de ez most más, most imádságban vagyok, beszámolóféleségben.

A Drágajóistennek mindenről beszámolok, mert belevetette magát az én helyrefozóságomba, a szívemre helyezi a legeslegfontosabb dolgokat, és megvonja tőlem a helytelent.

Már öt hónapja. Ha bizonytalan vagyok, megkérdem, Drágajóistenem, megbocsátsz nekem, és ő mindig.

Mert te is megbocsátottál, Melinda. Azért.

Most nem tudok válaszolni, most imádságban vagyok, mondom a szoprán néninek.

(folytatom)

Bocsáss meg, megbocsátsz, vagynem. Hogy tudjam.

Megbocsátok.

Akkor ámen.

(megcsalásvagynem, három)

Szédületes.

Ámen.

Ez túl rövid, mondja, ebből nem értem, mit kell megbocsátani. Hogy egyáltalán kell-e valamit. Vagy egyáltalán nem is kell.

Jó, mondom. Hogy a bal hónaljából a jobba költözöm.

És a szánkából kört formálunk, egymásra tapasztjuk, és áramoltatjuk a levegőt, belőlem belé, belőle belém, hogy már nem is ő és én.

A lélek, mondja, hónalj, hascomblélek, mondom.

Szédületes.

Jó, nincs mit megbocsátani.

Ámen.

kísérletek, a második, a szavaké vagy a szövegé

Meghalt a szoprán néni. A gyönyörnek és sokbeszédnek vége.

A temetőben apám ellenségeskedik, te mit keresel itt, te tisztára megkettytentél. Nem szoktál temetésekre járni.

Nem erre számítottam, azt hittem, örülni fog. Mert mindig egyedül énekel, a pap hallgat, a hívek pláne, és apám szólózik a gödör mellett. A temetés a hívek-ből kiszippantja a maradék kicsi jóérzést is, százéve erre panaszkodik apám.

Hogy bojkottálják a temetéseket, az ajkukat összeszorítják, hogy legyen világos, ők eddig sem és soha. És apám egyedül, *én Istenem, én bűnös ember, Itt állok szent színed előtt*, és amikor a *bűneim árja mintatengernél* tart, a hangszálai kipurcannak.

Azonnal mellette termék és átveszem a szót, *Hullámaival elfödött, én Istenem, én Istenem, Könyörülj árva lelkemen*, hangosabban fújom apámnál.

Tartom magam a megbocsátáshoz.

Tavaly októberben becsúszott egy sírgödörbe, az egyik lába még fent, a feje a gödörben, apám pikpak megcsinálta a spárgát, a koporsó is szempillantás alatt behasadt, pont a halott fejénél.

Apám és a halott összefejeltek, apámat két hétre betegszabadságra küldték. Jól jött neki.

Nem szeretném, hogy megint kicsinálja magát, a sértegetéseit elengedem a fülem mellett.

(kísérletek, a második, a szavaké vagy szövegé, kiváltképpen az Elioté)

Hiányzik a szoprán néni.

Egyedül maradtam itt, a második sor bal oldalán, apám felülről játszik és bömböl, a szoprán néni két kilométerre, a föld alatt. Vörösés kiskosztümben bomladozik és világit.

Rossz emlékekkel maradtam. A papunk türelmetlenkedett, a temetési vállalkozó összevissza cirkuszt.

Hogy ilyent nem szokás, hogy a koporsóban vörös, ő elhiszi, hogy szlovák-hottentotta, akármi, de attól még van jó érzés a világon, nemdebár. A szlovákok is európeerek, nemdebár. Mi a fene van itt, mindenki megbolondult.

Senkit nem hatott meg, a rokonok mutatták a végrendeletet, vörös kiskosztüm és fűzöld retikül, ezenkívül égszínkék túsarkú és az evangélikus énekeskönyv a feneke alatt.

Szóval nem üvöltözik mellettem a szoprán néni, nincs verimverim vagy Posvät' sa meno Tvoje, prid k nám král'ostvo Tvoje, a németek és románok is elég messze ülnek.

Mit mondjak, már nem az a szépen zengedező gyülekezet a belvárosi körforgalomból.

Hiába jönnek-mennek az imádságok, Első és Másodikhiszekegy, Miatyánk, nem karcol a szívembe egy árva szótag sem, pontvessző vagy egy különleges hangsúly, bármi érdekesség.

Megkukultam, hallgatok és énekelek, mint mások.

Úgy látszik, lőttek a saját imáknak.

Észre is vették a változást. Múlt héten. Amikor a családi ebéd volt.

Valahogy normálisabb vagyok, összeszedettebb.

Szóamiszó, kicsíptem magam, végül is anya hatvanéves. Túsarkú és bordó sál, szinteszép vagy, tyúha, mármár fámmfátál.

Apám hallgatott, én a szeretőmről ábrándoztam.

Miért nem jött a férjed, kérdezték mind, de elengedtem a fülem mellett, a szoprán nénitől tanultam.

Elhatároztam, semmilyen vitába nem bonyolodom. Hogyhogy normálisabb vagyok, ezt az egyet kérdeztem a végén. Mert mégiscsak nyolc éven át első tanuló voltam.

És a mai napig hithű evangélikus.

Akkor ezt mondta Isten, legyen világosság, és lett. És látta Isten, hogy a világosság jó.

Örülök ennek a világosságos igének, végre valami érdekes.

De vajon melyik volt előbb, kérdezi a pap, saját magától, a világosság volt előbb vagy a szó, nagy rétor a mi papunk, fél óráig fossa a szót, a világosság, az volt előbb, mondja, mert csak olyasmiket kérdez, amire válaszolni tud, a sok vénasszony sápiózik, mindenki más bambul. Mi volna velünk a magyarnémet-rományszlovák nélkül.

Belehalnék az unalomba.

A levegőbe jázmin érkezik. Finom ibolya, és padról padra száll.

Itt hamarosan történik valami, és kirázza a húsból az egykedvűséget. Érzem már a szagát, a mozgolódás a könyökömben.

Ki tudja, mi minden változik, megnagyobbodhat a lelkem vagy kifényesedhet. Még a végén kettős szárnyakat kapunk. Nagy dolgot érzek, szűkölködésem végét.

Mondja Isten, legyen világosság, legyenvilágosság, a pap most megnyom minden betűt, leginkább a mássalhangzókat, legyen, villágosság, Istennnnnnnnnnnnnnnn. Ő a világosság.

És elkezdődik. A szó vilángol.

Ablaktól ablakig szikrázik, és a világ összes fényessége a templomba érkezik.

Besűrűsödik világosság és szó, és mindkettő a két fülnyílásom felé tart, egyenest a fülpihébe.

Minden szó külön ég. Szabálytalan gyönyörűségek. Őlükbe fogadnak.

És visszaforgatódom a világba.

A levegő ég és nem ég el, a sok szellemet a testemhez tapasztja.

Lángol lángol.

Istenem, mennyire hiányzott már valami ilyesmi.

Olyan vagy, mint egy fordított sárkány. Mert te nem belülről kifelé, és te nem lángot, te valami egészen mást.

Drágajóistenem, én vajon mit, én mit szórok és honnan, a hasam átforrósodott, a gyülekezet négy nyelven zengedez, és a Kővérkiszjézus minden sor végén a bal szemével kacsint.

Te verseket fogsz, csak szórod szerteszt.

És megváltoztatom, mondom. Sorokat változtatok meg, kitépem belőlük a véglegességeket.

Mire gondolsz, kérdezi. Amikor azt mondod, megváltoztatom. Mondjad részletesebben.

Egyszerű szövegekre, szavakra. Hogy másképp mondanék szavakat és szövegeket. Hogy megízleljem a csodát.

De milyen csodát, a megváltoztatását, mondom, erre gondolok.

Tedrágadrága. Tisztázzuk. Hogy szöveg vagy szó.

Hát nem ugyanaz, kérdezem, egyfenét, mondja, és rögtön elővesz a bizonytalanságom. Azért elmondom, amit tudok, a szó rövid, és a szöveg kicsit hosszabb. Ez a különbség.

Egyfenét ez. A szó lélegzik.

És a szöveg mint a kimúlt szerelem. Vajaskenyér.

A szövegbe beleáll a hullamerevség. Mint a szoprán nénibe. És onnantól kész, senki emberfia nem mozdítja meg, próbálnád csak levenni a túsarkúját, próbálnád kitépni a fűzőld retiküljét. Baszhatod.

Így tudná nekem legjobban elmagyarázni.

Tyúha, mondom.

Naugye. Nézzem meg ezt a mai igét is, ezt a világosságosat. Elő kellett venni, drágadrága, elővenni és jóhangosan zengedezni, hogy megint érjen valamit. Még ez az ordinaré papunk, még ő is meglevegőzteti.

Na nem a szívem csücske a pap, alig készül és beszédhibás. De amiazövészé, minden vasárnap megszólal.

Felcipeli, kinyitja, és kész.
Egyből nem romlott vajaskenyér.

Drágajóistenem, akkor hogy legyen.

Döntsem el, mit akarok. Ha nem tetszik a verses javaslata, válasszak valami mást.

De milyen versekről lenne szó, kérdezem.

Szép versekről. Szórnám a szép verseket, ibolyásakat, jácintosakat. Csak szépeket, na.

Meglevegőztetném a kicsi testüket. És feltámadnának.

Szóval szép verseket, kérdezem, aha, mondja, azok milyenek, kérdezem, aha, mondja.

Mert a templom másik felében teszvesz, a férfiak padsoránál.

Bekapcsolódom az imádságba, a neuvvod' nás v pokusenie; ale zbav nás od zlého!, ordítom, kifújom a sok feszültséget.

Miért szlovákul.

Csak megszoktam, mióta én és a szoprán néni, aha, mondja, Drágajóistenem, én ezzel vajon valami rosszat, kérdezem.

Ónem, ez jópofa dolog.

Jó, döntöttem. Maradok a verseknél.

Akkor vázoljam az elképzelésemet, hangosan, egész mondatokban.

A sok verset szétpuffogtatom, és attól feltámadnak. Előbb eredetiben, utána megváltoztatva.

De milyen verset mondasz másként, hát eddig is nem mindent másképp mondtál, nem kifordítottál minden kurvaszót. Megbolondít a szövegmaniád.

Én Eliotot, de miért Eliotot, mert szeretem, de miafenét változtatsz meg rajta, majd bemondom, soronként, mondom az eredetit és a megváltoztatott formát, és minden más szükséges adatot is, címmel, sorszámmal. És a szótágszámot is.

Ezeket nem kell, kezd el, mondja. A verset.

Kezdem, mondom, gyorsan fog menni, mert kívülről tudok minden szakaszt, minden sort, bolondulok ezekért a sorokért, akkor miafenéért változtatok rajta, ha pontezekért bolondulok, én sem értem, a gyönyörűség nálam fájdalomba ér.

Kezdd el, kezd el végre, jókezdem, mondom, micsoda, még *Mi Urunk születése idején, karácsonytájt sincs béke a földön, jóakarát az emberek között?*

Mégegyszer, mondja, jó, mondom.

Kezdem, mondom, micsoda, még a *Mi Urunk születése idején, karácsonytájt sincs béke a földön, jóakarát az emberek között?*, gyorsabban, nem jó a ritmus, jó, mondom, micsodamég *MiUrunkszületéseidején karácsonytájtájsincsbékeaföldön jóakaratazemberekközött.*

Most a levegőztetést, mondja.

Azt nem tudom, hogy kell.

Hogy miért csinállok ekkora kázust, ezt mondjam el. Nincs béke a földön, és nincs jóakarát az emberek között, más is látja. De nincs és kész.

De a Miurunk születése idején, mondom, na ne kezdjem előlről, hát nem pont karácsonykor léptem le otthonról, nem pont a Miurunk születése napján.

Apád nem ilyen prelúdiumokat szokott, apád mindent szépen bevezetett, a zene mint egy jó fogalmazás, annál is pontosabb, de apám, mondom, semmi apám, egyházi fizetésért hol lehet kántort kapni, ilyen szintű orogonistát. Szállj le apádról.

A karácsonyfát nem díszítetted fel, a családi békére tojtál, egy csokolompuszi, valamikicsi integetés anyádnak, semmi.

Pedig ontottam a jeleket, a szeleburdi fejed közepébe, odabele, a karácsonyi ajándékot is megkaptad, fekete csipkés melltartót és kurvás tangát, pedig egyik sem rád való holmi, az ilyesmit nem szőrös vádlival, nem hurkás fenékkal.

Anyád is félt, mi ez az új mánia, hogy olyan fekete melltartót, olyan csipkés tangát, azt hozzon neked az angyal.

Nálunk a Jézuska, mondom, nane, mondja, akkor angyalka, kérdezem, az sem. Pudingos.

A hülye angyalkátok a kövér seggetekhez tapad.

A valamirevaló dolgok bezzeg átfutnak rajtatok, fejen be, seggen ki. Felnéztek és integet a jézuska, fent mint lent, hepi kopipészt.

Még a végén együtt pudingozunk.

Jó, legyen angyal, mondom.

De anyád okos nő. Heti kétszer hajmosás, reggel és este pattanás elleni krém. És napi két zuhanyozás, kettő, Melinda, kettő, és amikor menstruálsz, több is.

Akkor kapsz tangát. Elhanyagolt és slampos vagy. Pedig huszonegy éves.

Minden barátnőd virul. Ápolt, szép és illatos. Nincs is barátnőd.

Igaza volt anyádnak. A pénzt becsúszttam a táskájába, jó, legyen kurvás tangád, legyen csipkés szetted. Csak maradj otthon.

Nahát, mondta anyád, a boltok még nyitva voltak, elrohant és megvásárolta.

De két napja már nem ott járt az eszed.

Úgyhogy, mindent bevettem, a házból akadálypályát varázsoltam, hókuszpókusz, legyen áramszünet, karácsonyi özönvíz, romlott tej, baszódjon el a tévé, a kályhacső füstölögjön és apád fosson, mint a vízesés. És román kántálók jöjjenek, bokorban.

És legeslegvégén elbuktattalak a ház előtt.

Drágajóistenem, te voltál.

És kiterültél, mint egy döglött csirke.

A szoknyád alatt a csipkés tanga, abban szöktél, a csipke a kövér seggedbe csípődött, apád kinézett az ablakon, mert nem volt semmi levegője, levegőtlevegőt, ordította, tiszta levegőt.

De téged nem látott. Szemüveg nélkül szellőztette magát.

Máskor egy kicsiszar baki és rögtön meggondoljátok magatokat, egy sovány fekete macska. És voltnincs tervezés.

Nem tudtam, hogy te voltál. Na mégis ki.

Lépjünk, mondja, jókezdem, mondom.

Úgy hiszem, nékem már nem énekelnek.

Lépjünk, mondja, jókezdem, Ó Ó Ó Ó *Shakespeare a sláger – oly kikent-kifent /*

Oly intelligens / „És mit tegyek most? Mit tegyek? / Így rohanok ki, így megyek végig az utcán, / Kibontott hajjal. És holnap mit tegyünk? / És mindig mit tegyünk?”

Lépjünk, mondja, levegőztetés.

Vegyem egybe ezt a kettőt, az éneklőset a kibontott hajjassal.

Nem értem, mondom, hát gyűrjam egybe és értelmezem, például mondjam, hogy végem van, nekem már nem énekelnek, pedig kibontottam a hajam. És így megyek az utcán.

Aha, én változtatást mondok, ő levegőztetést.

És mást is lehet, többet, a szöveget engedjem a testbe, szívjam be és hirtelen mindenestől mozduljak.

A betűt a testbe és a testet a világba. Mert odatartozik. Napuff, mondom.

Szóval ne csak olvassam és mondjam, mint a papagáj, csináljam is meg, napuff, mondom.

Lehetne valami példát, ópersze, ha azt olvasom, kibontott hajjal, bontsam is ki. És induljak a sok göndör hajtincessel.

És ha ott tartok az olvasásban, hogy rohanokrohanok, rohanjak. Például kibontott hajjal. Vagy anélkül. A szoprán néninek kopaszon is milyen jól ment.

De hová induljak, a város szélére, a versek ott várják az embert.

És énekeljek. Menjek végig az utcán, és énekeljem, hogy nékem már nem énekelnek. Pedig Ó Ó Ó *Shakespeare a sláger*, és mennyire kedvemrevaló volna.

De ez a Prufrock, mondom, ez nem az Átokföldje, aha, mondja, de különböző verseket érinthetek össze, sorokat sorokkal és sort tartalommal is. Ízlés szerint.

Az égvilágon mindent lehet.

Húha, mondom, hát a szerelemmel is nem pont ezt csináltuk, mondja.

És milyen szépen haladtunk vele.

Neki a Prufrockból leginkább ez, hogy nem így képzeltem el, egyáltalán nem így képzeltem el.

Nekem mi, én is mondjam el. Közel kerültünk egymáshoz, mindent elmondhatok.

Ó, én biztos elképzelések nélkül. Ha valamit mondani akartam, elfogyott, mire a nyelvemhez ért.

Szó és elképzelés csak távolodott, és én tátogtam, slusszpassz, nem jött semmi szó. És az elképzelés is odalett.

Így tudnám összefoglalni.

És utána apám basztatott, kéthárom napig.

És most sem dereng valami kicsi bizonyosság. Mert ebben az évben sokat foglalkozott velem, szinte különórára jártam hozzá. Perceket emelt ki az időből.

Mire gondol, kérdezem, akármire, stílusra, testre, utazásra, bőrre, ilyen apróságokra.

Jaj, egyikben sem vagyok illetékes.

És az életről, halálról, a kettő találkozásáról. Vajon a nagy témák nem fekszenek nekem jobban.

Azok sem. Utálok, amikor amikor az egyik pillanat a másikba ér.

Úgy értem, amikor az élet szuszog egy utolsó. És a halálba fejel, a halál első pillanatába. A széleken még az élet remeg.

De a halálnak nincsenek pillanatai, mondja.
Egy mégiscsak lehet, mondom. Amikor még kapaszkodik.

Nem vitatkozik erről, tovább. Az Átokföldjét mondom, jómondom, *Így rohanok ki, Így megyek végig az utcán, Kibontott hajjal. És holnap mit tegyünk? És mindig mit tegyünk? Tízkor meleg víz.*

Levegőztetés, mondja, kezdjem a kibontott hajassal, és mondom rá ezt a mélabússágot.

Hogy *nékem már nem énekelnek.*

De felőle ahogy akarom.

Hát ezaz. Nekem innen nem a kibontott hajas.

Nekem innen a mit tegyek most. Hogy tegyek most valamit vagy semmit és holnap mit és ketten együtt mi mit holnap valamit mi ketten egyszer valamikor vagy mi semmit mi ketten már soha. Nekem ez.

És ezek akkora nagy bajok, hogy az ember kibontja a haját, mondom.

Nalátod, ez a levegőztetés. Szószéken a helyed, Melinda.

Nem mondtad, hogy ennyire ismered Eliotot, mondom.

Nem kérdezted, mondja. Lépjünk.

Jókezdem, mondom, *ZÁRÓRA URAIM S vasárnap Albert hazajött, meleg sonkát / ebédelték,*

Lépjünk, mondja.

Jókezdem, mondom, *ZÁRÓRA URAIM ZÁRÓRA URAIM Jójszakát, Lou. Jójszakát May. Jó éjszakát. Pá, pá. Jóéjt. Jóéjt. Jójszakát, hölgyeim, jójszakát, drága hölgyeim, jó éjszakát, jó éjszakát.*

Levegőztetés, mondja. És a kettőt együtt.

A két zárórásat, az alberteset és a pápásat, jókezdem, mondom.

De nem kezdem, csak pislogok, nem tudom, hol vagyok, pedig a második padban, az evangélikus templomban, a belvárosi körforgalomból.

Miabaj, semmibaj, csak elcsordogálok, hüvelyi úton. A szoprán néni felé indultam el. Még sincs több mondanivalóm.

Nade imádságban vagyok. És imádságot hogy a fenébe akarok félbehagyni, mondja, az rosszabb mintha egy könyvet.

Az olyan, minha egy csókot, kérezem, nem, hogy is magyarázza, egyenesen lehetetlen. Mint a szárást, amikor benne vagy.

Betesz nekem ez a zárórás szöveg.

Te választottad.

Jókezdem. Szenteste volt, késő. Beszaladtam a boltba, tíz perccel záróra előtt. A portás a lengőajtóban álldogált, záróra, záróra, de kéremszépen, kéremkérem. Nagyon fontos.

A kasszásnőnek is ugyanezt, nekem házassági évfordulóm van, hányéves évforduló, egyéves, mondtam, és mutattam a gyűrűmet, csak valami gyors ajándékot, magamnak és az evangélikus férjemnek, erre megenyhültek, de nagyon gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet, mert ZÁRÓRA, ZÁRÓRA, még tíz perc, az nekem pont elég, záróra, zengedezte a portás a bolt előtt.

Szóval tíz perc. Ne legyen több.

Felkaptam ezt azt, vállfákért kapkodtam, a sorok elején ing, nadrág, szoknya. Ingsor, nadrágsor, szoknyasor, szaladgáltam mindenfelé, a bal karomra néztem, négy darab, elég. Mert otthon még karácsonyi vacsora is, egybesült csirke, fahéjas lángossal.

Két férfiing, egy fekete szoknya és egy fehér blúz. Poncsójuk nem volt.

És máskor sincs poncsó, kérdeztem, máskor sincs, és nem is kereste senki.

A két inget és a blúzt a kasszánál hagytam. De a szoknyát próba nélkül mégsem lehet.

Két próbafülkékünk van, széles bársonyfotellel. És mindkettőben hatalmas tükrös fal, óistenem, ide járok, mióta az eszemet tudom.

Családos bevásárlásokat csaptunk, anyám, apám, a húgom és én. A kasszásnők évenként változtak, de semmi más.

Mi a nyavalyát szarakodtok ennyit. Két perc. Kettő és megyünk.

Jajistenem, most húzza el apám a függönyt, mostmost, elhúzza és én egyszál bugyiban, a sok bársony közepén.

És mindenki engem néz. Örökké fáztam.

Nem jövök többet veletek, fenyegetőzött apám, persze mindig. Hogy ne költünk sokat.

Semmit nem tudunk rendesen felpróbálni, lötyögött rajtunk szoknya, nadrág, blúz, bugyi, én mindenből egy számmal vettem nagyobbat, anyám kettővel.

De tudtam, hogy közeleg, közeleg az idő, amikor egyedül járok ide. És nagyon lassan vetkőzöm le és lassan öltözöm vissza. Ha úgy döntök, csak nézem magam, és a három tükröt egyszerre használom. Én döntöm el, hogy szép vagyok vagy csúnya. Végigsimogatom magam, comb, mell, nyak.

És javítok, amin lehet, a hasamat véglegesen összenyomom. Jobb tenyér a hason, bal tenyér a derékon, és hopp, egy hirtelen szippantás, és a sok háj egy-szuszra felszívódik.

Itt gondolom át véglegesen a szőrtelenítést is, mindeddig hetenként változtattam a véleményemet. Hogy igen vagy nem, hogy barna bőr és rövid ruha, vagy maradjon minden a régi. Maradjak magamnakvaló.

Vetkőzés és öltözés között sokat üldögélek, öt percet is, fekete bugyiban vagy anélkül. A lábamat nem fogom keresztbe tenni, a combomat a bársonyra nyomom, és fenékkal is kiélvezem a fotelt.

Egyé válok a finom bársonnyal.

De ez nem az az idő volt. Megint nem, mert még öt perc, és záróra.

A kék fülkébe szaladtam, amelyik függönyöstől kék. A másik bordó, mind-egy, mindkettőt szerettem.

És bent eszembe jutott, hogy még egy fekete túsarkú. Az nagyon kellene.

Hol lehet a kasszásnő. Mert én bugyiban, és már csak öt perc és záróra.

Hallgatóztam, kérem szépen, kérem, lehetne egy harminchatos feketebőr túsarkút. Mert csak öt perc, és nincs idő újabb átöltözésre, tovább kiáltoztam, kérem szépen, egy harminchatos feketét, a kassza nagyon közel van, két méterre. És több dolgot vásárolok, ennyit a kasszásnő is megtehet értem.

Egy harminchatosfeketetésűsarkút kérek. Hall engem valaki, de csend volt, úgyhogy megfordultam, hogy vissza, a fotelbe. Hogy gyors felöltözés és haza.

Mert ebből már nem lesz cipő. Mert ha a cipőt nem lehet az új szoknyával próbálni, finom harisnyával, kidobott pénz és összeroppanás.

Mert a túsarkút mindig ceruzaszoknyában, hogy a két darab mutassa egymást, aprókat lépni, az egyik térdet picit emelni, ha lehet, spiccel. És mikor egyáltalán nem számítász rá, akkor tárják fel a testedet. És akkor hiába minden ruhadarab. Olyan hirtelen történik, ahogy eltűnik a nap melege. Még a combod között is fázol.

Takargatnád magad sállal, körömlakkal vagy napszemüveggel, de fityinget sem ér, rútság és gyönyörűség egyszerűen a világba érkezik.

Szó szerint így mondta a szoprán néni, az egyik záró ima előtt. A lába keresztben volt, a bal a jobbon, és egész testtel ringatózott, bal, jobb, bal, ötcentis kilengésekkel.

Ceruzaszoknyában és méregzöld túsarkúban üldögélt, *Hű Jézusom ölébe teszem kezem belé*, énekeltük, a férfiak bolondulnak a szép lábakért, mondta, végignézett a padokon, itt legalább harmincöt férfi ül, jól meg kell gondolni, milyen szoknyát választasz.

A halál kapujában is riszálta a seggét.

És amikor harmadszor kérdeztem, hall engem valaki, akkor csúszott be a túsarkú.

A kék függöny alatt érkezett, hegyes orru harminchatos.

Ki lehetett, a portás vagy a kasszásnő, köszönöm szépen, rebegtem, de semmi, a zárórát bezzeg hangosan zengedezték.

Nem vásárolok meg a cipőt. Fel sem próbálok.

Kivitem a szoknyát, ezt is kérem, mondtam, a két inggel. És a blúzt is.

A kasszásnő arca már távol volt, a cipőről nem kérdezett semmit.

Nem ő volt, gondoltam, visszamegyek a fülkébe és elveszem, visszaviszem a polcra. Mert bosszúból hagytam ott.

Minden az ő lelkükön szárad, ezt akartam tudatni.

Itt a karácsony, angyalkástól, mindenestől. Mégsem lehetek szemét.

Egyetlenegy pillanatot kérek, mondtam, otffelejtetem a cipőt. Helyreteszem.

Visszarohantam. Csak három perc, már annyi sem, és záróra.

És a bordó fülkébe zuhantam.

Egy meztelen férfi volt bent, bordó inget tartott a kezében. Három tükörben egyszerre láttam.

A cipőért jöttem, akartam mondani. Azért jöttem, hogy visszategyem a cipőt, hogy elvegyem a próbafülkéből és visszavigyem. Csak rossz fülkébe.

Semmit nem mondtam.

Az arcába költöztem, a szakállába. Befogadott.

Villámcsapás ez vagy felemelkedés, egyik sem, gondoltam, a kezdet vagy a vég, egyik sem.

Hozzá számlálódok, gondoltam, véglegesen.

A szerelem közepébe estem.

Édesistenem, pont a Miurunk születése napján, pont most keltesz életre engem. Mintha újból hegyeket formálnál. És hozzá szelet és hajnalt.

Egymás mellett álltunk a tükrökben.
Levetkőztem én is. Majd gyorsan fel, és elrohantam.

Tovább, tovább, Drágajóistenem, nem tudom tovább, nincs levegőm, hát nem ezért vagyunk itt, nem pont a levegőztetésért, de bedugultam, de nem ezért vagyunk itt, kérdezi megint.

Hogy kidugaszoljuk a sok evangélikus lelket.
Én kérdezek és te válaszolsz, jómondom, ezt megpróbálhatom.

(segítő kérdések és feleletek)

Kit láttál.
Nem tudom, mondom.
Mit láttál.
Nem tudom, mondom.
Mi történt.
Nem tudom, mondom.

Így nem megyünk semmire, Melinda.

De ártatlan vagyok, mondom, visszagondolok, és csak a sok bordót látom.

Mert a próbafülkében erős hatások értek.

Parancsoljon, drága, mondta a kasszásnő, és mindent a tasakomba gyömöszölt, erre eszméltem. Boldogkarácsonyt kívánt. És siessek, mert mögöttem egy férfi, elég sok holmival.

Milyen jó ízlése van magának, duruzsolt a kasszásnő, mennyi izgalmas kombináció, a bordó késsel, a fekete bordóval, és a kék a feketével is. Az is nagyon, aztamindenét, boldogkarácsonyt, uram.

A férfi kártyával fizetett.

A pulton nadrágok, ingek és zakók voltak, mindenből három szín, Istenem, mennyi szépség, egy egész ruhahegy.

A próbafülkés férfié volt minden.

Szerelmem, gondoltam.

Záróra, zengedezett a portás.

A férfi engem nézett, a kasszásnő hiába duruzsolt. Milyen gyakran hord maga szoknyát, ólég gyakran, mondtam, és milyen hosszút, csak nagyon hosszút, pedig milyen csinos vagy.

Ehhez a szoknyához tényleg túsarkú kell. És ilyen mozgáshoz.

De milyen mozgáshoz, kérdeztem, mi nem ismerjük egymást, a tiedhez, mondta, te az égre jársz.

A nevét mondd. Drágajóistenem, kinek a nevét, ennek a férfinak a nevét, de jól tudod a nevét, akkorismuszáj.

Később. Amikor odaérek a beszámolómban.

A cipőt ne hagyd itt, mondta, de ehhez késő, mert záróra, mondtam, egy cipőt mindig próbálni kell, és indultam, végül is két ing, egy blúz és egy szoknya, és otthon még az ünnepi vacsora is, mert szenteste és házassági évforduló.

Így emlegettük, házasság, nem mondtuk szökésnek. Végül is január első munkanapján összeházasodtunk.

Mi a baj, írtam vissza apámnak. Elegendő lett. A negyedik cetlijére válaszoltam ezen a hangon, akkor már összevissza írkált, egyik cetlit a másik után. Azt hittem, rendes tőlem, ha megírom, január első munkanapján összeházasodunk. És címünk is van.

De megbántam, azzal kezdte, hogy csélcsap hülyetyúk, aki vagyok, mindent elrontottam, az egész kurva életemet, és biztos, hogy román. Csak román lehet.

Másnap megtudta, kiról van szó. Hogy evangélikus.

Utána mindennap két cetlit kaptam, nem vagy a lányom, írta az elsőre, mostantól nem vagy a lányunk, ezt a másodikra, mint egy közönséges kurva, olyan vagy, ezt a szégyent a családunkra, pedig őshonosok vagyunk, tiszta evangélikusok, ezt mind a harmadikba gyúrta bele.

És én az ő életének a végleges csődje, ezzel fejezte be a kilencediket.

A többit nem olvastam el.

Még tizenöt cetli érkezett, mind apámtól. Anya nem írt.

Jó éjszakát, jó éjt, pápá, jó éjt, drága hölgyem, és drága uram, jó éjszakát, drága-drága, magának és mindenkinek, az evangélikus férjének, az egész világnak, most a Miurunk születése napján.

A bolt elé érkeztünk, a lengőajtó elé, még kinnebb, még, intett a portás, egészen ki, a járdára.

De mi nem ismerjük egymást, mondtam, most sem látjuk egymás arcát, most, hogy beszélgetünk és egymás mellett állunk, mögöttünk a bolt és előttünk ez a hisztérikus karácsonyi utca.

De észrevettelek, mondta, észrevettél, kérdeztem, láttalak, mondta, láttál, kérdeztem, csak te voltál a boltban.

És a fölkéből észrevettelek.

Elértem a négyest. Ájvissjú ő merrikrisztmősz, a négyesen két hete ez volt a sláger, a négyesen az Ájvissjú, a nyolcason román kolindák és az Ájvissjú románul.

A kolindák szépek voltak.

Mindegy, nekem a négyes vonal a jó, és ezzel utazom. És könnyen kikapcsolok, nézek kifelé, házak, kirakatok, emberek, koldusok, néha fülest teszek, és azt hallgatok, amit éppen csak akarok, általában Bachot.

Nem szabadulok apámtól, a kántor lánya vagyok, amíg élek.

Mi a baj ezzel, kérdezi, hát nem megbocsátottál, Drágajóistenem, persze, de most a régi időkről beszéltem.

Akkor ne kavard, a mondatokat tedd múltidőbe, mondja, és igaza van, honnan kezdjem, onnan, hogy a négyes vonal a jó.

Jó, kezdem, a négyes vonal volt a jó, és ezzel utaztam, könnyen kikapcsoltam, néztem kifelé, házak, kirakatok, emberek, koldusok, olykor fülest tettem, és azt hallgattam, amit éppen csak akartam, általában Bachot. Nem szabadultam apámtól, a kántor lánya voltam, és az maradok, amíg élek.

Drágadrága, most vissza, hová vissza, oda, hogy elérted a négyest.

Mert semmi nem ment ilyen simán.

De nem emlékszem semmire.

Ó dehogynem.

Egy négyes elment, de csak álltál. Mint aki megkukult. Két lépcsőfokot kellett volna, de annyit sem tudtál, a gombot megnyomtad, az ajtó kinyílt, visszacsukódott, kinyílt, visszacsukódott, háromszor. A villamosvezető várt egy csomót, hülyetyúkakivagy, kétszer kiköpött és elviharzott.

De öt perc se, és jött a következő, az is négyes. Aznap este feltorlódtak a négyesek. Emlékszem, mondom. Felszálltál, de nem voltál magadnál. Nem voltam, mondom.

A villamos üres volt, a középső ajtón ültél fel, és az ablakra egy szakállas fejet rajzoltál. Ájvissjúú, ájvissjú, jú, jú, ezen a négyesen volt a leghangosabb a zene.

Nincs két egyforma villamos.

A férfi mögötted ült. A cipőd, mondta.

De miért, kérdezted, miért vásároltad meg ezt a cipőt.

Nem tudtam otthagyni.

A cipőddel és a ruhástasakkal üldögélt, benne a sok nadrág, ing és zakó, minden három színben. A tasakját a tied mellé tette.

És villamosoztatok, te elől, ő hátul, emlékszem, mondom.

Egymás illatában ültetek, emlékszem, mondom.

És a második kanyarban minden leesett, mindkét tasak. Az övé és a tied, és a sok ruha összeborult. A ruhák csúszkáltak a villamos padlóján, leginkább a kanyarokban, fékezésnél és gyorsulásnál.

Még huszonegy percig.

A cipőt ölben tartotta.

Az ötödik körnél lehajoltatok, és visszagyúrtatok a sok karácsonyi ajándékot.

Minden összemocskolódtok, ing, nadrág, zakó, semmigid, mondta, ó, semmi gond, mondtad, hát nem örület, mondtad, igen az, mondtad, egymás holmiját szedegettétek, a villamos még egy kört és még egyet, egyre gyorsabban.

És a bordó zakó egy fékezésnél előrecsúszott, a villamosvezetőhöz.

Felemelte és a feje fölött megforgatta, ez a zakó pont rám való.

Magának adom, mondta a próbafülkés férfi, karácsonyi ajándék.

Krisztus és Szűzmária. Ezt a szerencsét. Hogy éppen az én villamosomba szálljanak.

Három hete csak ez az ájvisjú, az agyam is szétrobban tőle.

Bizonyisten, éjszaka is csak ezt hallom.

Hallgassunk valami szerelmeset.

Szerelmesre váltott, retróra, románul óbégatott hozzá, jaj mekkora sláger, ilyen egy életben csak egyszer, ha egyáltalán.

Nem állunk meg többet, mondta, az égig röppentem magukat, ha akarják.

Róttá a köröket, egy, kettő, tíz, minden megállóban gyorsított és kurjantott, az emberek bambán néztek, vagy rázták az öklüket.

Mindenkinek csókot küldött.

A hetedik körnél ült melléd.

Tetszik, kérdezte, nagyon tetszik, mondtad, próbáld fel, mondta, jó, mondtad. Felálltál. A bal cipőt nyújtotta, pontjód, mondtad.

Tedd fel a lábad, tedd az ülésre. Feltetted és végigsimogatott, a cipőorrtól térdközépig.

Soha nem tudtál túsarkút hordani, Drágajóistenem, soha nem tudtam, mondom, alig álltál a lábadon, alig álltam, mondom.

Innentől én akarom folytatni, mondom.

És hátha valami elkerülte a figyelmemet.

Drágajóistenem, hátha valami elkerülte a figyelmedet. Mert, Drágajóistenem, mit tudod te, milyen ez az egész.

A másikat is felpróbáltam, erősen tartott. Néztünk kifelé.

Házak, kirakatok, emberek, koldusok, vessem le a kabátomat, mondta, hogy érvényesüljön a cipő.

Vajon a combom is gyönyörű, így, túsarkúban, vajon mint a vádli és a térd, fogalmam sincs, mondtam, de ugye megnézheti, kérdezte.

Az is gyönyörű, mondta, és vajon a csípőm, az milyen, hátha az is szép, mondtam.

És vajon megnézheti.

Megforgatott, és megint, és még egyszer, a villamos visított.

Még mentem egy kört.

Kettőt mentél.

Apám nyitott ajtót, levette a kabátomat, a cipőmet, letörölte az arcomat, magához szorított, szorított és tartott.

Apám sohasoha ilyen erősen.

A nappaliba vitt, és ott is, a csillár alatt, hála Istennek, hála Istennek, tovább szorított.

Anya is. Órákig telefonálgattak, a férjemnek, itt van, mondta apám, a húgomnak, a barátnőmnek, hazajött, a nagybátyámnak, nagymamának, megvan.

Én senkinek nem mondtam semmit, apám és anya az arcomat, a szememet törölgették egész este.

Fölvetődött, hogy meggyűjtsunk egy csillagszórót, de nem gyűjtöttük meg.

Azóta minden második vasárnap apáméknál ebédelünk.

(összecsapjuk a szöveget, a sorokat, pedig jobbnál jobbak)

Elkanyarodtunk, kezdjem előlről.

Jókezdem, mondom, *Micsoda, még a Mi Urunk születése idején, karácsonytájt sincs béke a földön, jóakarát az emberek között, most kérés formájában.*

Hogy a Miurunk születése idején mégiscsak legyen, mondom, de mi legyen, békeésjóakarát, jómeglesz, tovább.

Hát a szerelem, mondom, napuff, azt hitte, ezt lerendeztük.

De mondjam, a szöveget, jómondom, úgy hiszem nékem már nem énekelnek, ez a szöveg, és mi a gond ezzel, az égvilágon minden, mondom.

Akkor a kérést és egész mondatban. És a szövegből induljak ki.

Jókezdem, hogy nekem énekeljen. Ez a kérés.

Evangelikus énekeket és Bachot, nem vagyok finnyás, énekelhet bármit, az ócska Ájvissjút is, vagy tudom is én, valami bethániásat.

Így jó lesz, kérdezem, így jó, tovább.

A harmadiknál ez az én örök bizonytalankodásom kínoz.

A szöveget, mondja, jómondom, és mit tegyek most mit tegyek És holnap mit tegyünk és mindig mit tegyünk.

A kérést mondjam.

Hogy tudjam, mi van és mi lesz. És a tevést is, azt is tudjam, a mozgolódást és a beszédet. Vagyis mindig mindent. A vanban a leszben is. Aha, meglesz, a jobb lábujj a kulcs, mindig azt kell nézni.

És nem szeretnék zárórát sem. Ne legyen ez a pápá és jó éjt jó éjszakát, ez is fontos nekem.

Miért fontos, kérdezi, hát csakúgy, amiért neked a jézuska és az angyalka, mondom.

Mert miért van az, hogy egy csomó férfival lefeküdhetnék, szétvethetném a lábamat, markolnék a seggemet és duruzsolnának, milyen jó seggem van, még az is lehet, hogy a legjobb a világon.

De az az egy bezzeg soha, ő csak ezt a pápát. Hogy pápá jó éjt és jó éjszakát. Azt is telefonon.

Jó, nem lesz több pápá és nem lesz jó éjszakát. Megígéri. Gyorsan tovább.

Jómondom, és ekkor *Karthágóba értem Lángban lángban lángban lángban Ó Uram Te kitépsz engem Ó Uram Te kitépsz Lángban.*

És ezzel mit csináljon, mi itt a kérés.

Itt nem szeretnék sok változtatást.

Mert ez a szöveg összefogja a testrészeimet. És a világhoz erősíti.

Itt csak a legnagyobb bajon kellene változtatni.

Hogy ne tépj ki ne tépj ki netépjki.

Ne visítsak itt, mint egy malac, tárjam fel a gondolataimat értelmesen. Mit jelent, hogy ő kitép. És mit jelent, hogy nem.

Pont azt, amit másnak, mondom, egyfenétazt, mindenkinek mást jelent, nekem mit.

Ezt kérdezte.

Nekem mindig őt, a próbafülkészet. Akivel villamosoztunk.

A nevet, mondja, Pé, mondom.

Na végre. De nem gabalyodik bele. Mert mi köze neki Péhez, hát neki mindenkihez, mondom.

Nem ez itt a probléma, gondolkozzak kicsit. Ha az a bajom, hogy Pé nem engem, hogy Pé valaki mást, és az a valaki más is éppen Pét, az már egy szép pár.

És a világon egy problémával kevesebb.

És más is van itt. Ha ez ennyire életbe vágó, hogy minden halálba is fordulhat, akkor ezt mondjam.

Hogy meghalok Pé után. Mert Pé nem engem szeret. És ne arról kántáljak, tizenötszörhússzor egymásután, hogy Óuram, te kitépsz kitépsz satöbbi. Ha egyszer Pé.

Drágajóistenem, ez csak egy szófordulat.

Na ez a baj.

A pap szája csücsörít, a gyülekezet az utolsó ének utolsó sorát fújja, egy ó-t, óóóóó, végül mindenki egy utolsó csücsörít. Egyformák leszünk.

És cseréld ki a neveinket, az enyémet és az Eliotét.
Hogy jön ez ide. Még ha valaki mást választanék, nem egy ekkora bombát.
De Eliottal hogy, a szakirodalom is egy kilométer.
Szerényebbnek látszol, Melinda. A szoprán néni az agyadra ment.
Mégbántam, mondja, én is, mondom.
Te mit bántál meg, kérdezi, én ezt az utolsó kérést, mondom.
Te mit bántál meg, kérdezem.
Hogy melléd ültettem.

kísérletek, a harmadik, a találkozásé

Drágajóistenem, ma nem szeretnék beszélgetést, már otthonról ezzel indultam.
Apám hosszú prelúdiumot játszik, látom, anya is eljött. Apám mellett üldögél.
Himbálja a kerek testét, balrajobbra, balrajobbra, ó Melinda, mondja a karzat-
ról, és csókot küld. Úgy gondolja, neki mindent szabad.

Mert sokáig voltunk egyben. Meddig én és honnan ő, évekre telt, míg letisz-
táztuk, a bizonytalanságom harapásba és bőgésbe szorult bele.

De anya tisztán látott, a vonalakat felkarcolta a testére, eddig gyere. Anya okos
nő. Szívtam, szívtam, anya simogatott. A hátamat, ott szerettem. Apám másféle-
képpen mutogatott, ő mutatójával. Egy héten keresztül térképet rajzolt anya testé-
re, reggel és este, amikor kezdődött a szoptatás, itt és itt. És itt nem, mondta.

Ilyen nehéz a leszoktatás.

Meztelenül szoptam, trikót, bugyit, kicsi sapkát, semmit nem tűrtem maga-
mon, az utolsó cseppig magamba, belőle mindent magamba. Tízéves koromig
anya hetenként visszatért rá, visítotál, mint egy malac, és csámcsogtál is, a kicsi
arcod maszatos és tejescsés volt.

Végül fellázdattam, anya, nem akarom hallani.

Anya most minden éneksor végén bólogat, apám nem, ő csak rázza a vállát és
szédületes tempót diktál, a kurvaéletbe, a kurvaéletbe, a trágárságait sorok közé
préseli, és a fogaiban tartja.

Azt hiszik, valami előéneket.

A házasságot ünnepeljük ma.

Ó, szeretet Forrása, te adtál minden jót, megszámlolom, száztizenketten vagyunk.
Bekapcsolódom az énekbe, *Egyesítsd szívüket, És esdeklő imánkra Mondd rá*
szent ámened, Mint egykor ott Kánában. Ma elfoglalom magam, ma megnyomom
az ámeneket, és minden jóra és szépre odafigyelek.

Feladatot is kaptunk mára, a házások hozzanak valamilyen emléket, például
az esketési Igét, mondta a pap. Vagy egy tárgyat, mondták mások, mégiscsak
emléket, mondta a pap, mégiscsak tárgyat, legtöbben erre az álláspontra helyez-
kedtek.

Vagy az első szerelmet hozzuk el, varázsoljuk vissza a régi, csodálatos érzést.

Mindenki elköltözött a helyéről, a házások zöld székpárnán üldögélnek, és
szorongatják egymás kezét, az özvegyek feketén. Legtöbben képet hoztak, vagy
valami szart, ami nem nehéz. Sokan a bizonyítékot, hogy házasságot kötöttek.

A pap a mikrofonba bömböl, *Bő áldásodat kérjük, Öntsd rájuk gazdagon, csatlakozunk, Öntsd rájuk gazdagon.*

A pap a sor végén jelt ad anyának, és anya pirossal nyomtatott igeverseket szór a fejünkre.

Apró, négybe hajtott cetliket.

Jujjj. Mint a régi szép időkben, amikor az emberek még tudtak ünnepelni.

Mint esketéskor, a nagy szerelem idején.

A hívek négykézláb keresgélnek, a padok alá is bebújnak. Kutatnak.

Végigtapogatják a szűk réseket, tenyérrel és ujjbeggyel.

A sokok cetli közül az igazi volna jó.

Válogatnak, csereberélnek, passzoljon minden szó, és érjen egyenest a szívbe. És saját nyelven, magyarulnémetülrománulvagyyszlovákul.

Mert anya négy nyelven szórta ránk ezt a sok szépet.

A németek nem mozdulnak, ezeknek soha nem lehet a kedvükben járni, a románok és szlovákok kapkodnak, mi az aranyközéputon.

Hozzám is esett egy cetli, *Mert ahová te mész oda megyek én is népedazén népem IstenedazénIstenem.* A két lábam közé.

Lelépem. Bal lábfejjel meghúzó a vonalat, mint anya szoptatáskor.

Az IstenedazénIstenemet hagyom szabadon.

Megosztaná-e valaki a boldogságát, kérdezi a pap. Hárman állnak kint, egymástól félméternyire, a pap, az előljáró és a papné. Bátorítanak minket.

Aha. Néhányan igen. De inkább verssel, mert a saját szó ehhez kevés.

Négyen a cetlijüket viszik, kisimítják, felolvassák és kibővítik.

Miért a cetlijüket, kérdezi a pap, mert mintha csak nekik, mondják, mintha az ő lelküknek.

Az első cetli szövege furcsa, *A derék asszony koronája a férjének, De mint csontjában a rothadás, olyan a szégyentelen,* tovább, mondja a pap, egyre többen bátorságot nyernek és elindulnak, a padosorok között huszonegyen állnak sorba, *Mint liliom a tövisek közt,* olvassa a következő, nenene, várjon, mondja a pap, most jön valaki románul, és jön, *Le voi da o inimă și o cale ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericierea lor și a copiilor lor după ei,* tanulságos és kifejező, a papunknak nagy gyakorlata van a műsorvezetésben.

A Mintaliliomoshoz fordul, most fejezze be, kérem, de nem lehetne mégis előlről, kérdezi a Mintaliliomos, persze hogy lehet, *Mint liliom a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok között,* akkor közt vagy között, dühöng fentről apám, szerencsére csak én hallom, továbbtovább, mondja a papunk, akik már olvastak, menjenek helyre, akik még nem, jöjjenek, de ne tolongjanak.

Legyenek türelmesek.

Mindenki sorra kerül.

Kér valaki székot?

A szoprán néni egyik rokona. És angolul akarja olvasni.

Én angolul, mondja, én a szlovákot angolul, de miért, a mi papunk sokat ad a kiegyensúlyozottságra, magyarokrománoknémetekszlovákok mind az övéi vagyunk, de a szlovák néni rokona éppen azért, hogy mindenki értse. Mert az ő

cetlije éppen a szívénél landolt, a bal mellbimbóján. És ott maradt. Azt hiszi, csoda történt. Azt hiszi, ezt az Igét mindenkinek érteni volna jó.

A paptól nincs jóváhagyás, a szoprán néni rokona mégis fordítja, *Set me as a seal upon your heart, as a seal upon your arm, for love is strong as death, jealousy is fierce as the grave. Its flashes are flashes of fire, the very flame of the Lord*, a pap a torkát köszörüli, illyent, hogy valaki ennyire érzéketlen legyen, az egész gyülekezet előtt. És ilyen erőszakos, ezeket akarja mondani, régóta ismerem. Utána mégiscsak jön szlovákul is az Ige. A szoprán néni rokona a szlovákot is olvassa.

Úgy látszik, a rámenősség náluk családi jellemvonás.

Még ketten olvasnak, mindketten románul, továbbtovább, mondja a papunk, de nincs tovább, hirtelen ér véget a sor.

A hívek felállnak és újracsoportosulnak, hátulról előre ülnek, és balról jobbra, valaki a karzatba is felmegy.

Mindenki székpárnástól költözködik, azt hiszem, csakúgy szimpátia szerint.

Vagy bibliai könyvek szerint, ez is meglehet. Mert az első padban két példabeszédes pár üldögél.

Íme minden kész, jöjjetek, az Úr megterített asztalához jöjjetek. Ez a nap fénypontja.

Én mindig a harmadik körben úrvacsorázom, tízes kört alkotunk és álldogálunk, várjuk a sorunkat. Balról jobbra. Először ostyát, utána bort.

Nem mondhatom, hogy kétszer egyesülnék Krisztussal, én általában egyszer, az ostyában vagy a borban, inkább az ostyában. Az tovább tart.

Imádságokat mondunk, én is, hálát adok neked mert jó vagy hozzám mindig érdemeim fölött örökkévaló vagy az egekig ér a te kegyelmed, ilyesmiket mondok.

És Eliotot is hozzá mondom, most is, hogy nem így képzeltem el egyáltalán nem így képzeltem el. Vagy, így hát merhetek-e s hogyan kezdjek bele. Vagy. Mit tegyek most mit tegyek.

Ami eszembe jut.

Menjete el békeséggel, és teremjétek az új élet áldott gyümölcseit, és ilyenkor indulunk is vissza a padokba, mert megkaptuk, amiért jöttünk.

Most mégsem indulok, álllok.

Még nem megyek, mondom.

Mert én is hoztam valamit. De nem jutottam szóhoz.

De milyen hosszú, kérdezi a pap, hát ez nem kiszámítható, én az őszinteséget pártolom, nálam a pillanatból születik a következő pillanat.

Elővehetem a táskámat, kérdezem, minden a táskámban van. Én is készültem a házasság hetére.

De milyen hosszú, kérdezi, mondtam, hogy nem tudom.

Jó, a körben állók menjenek a helyükre, mondja a papunk. Csak siessek, mert még fél gyülekezet vár, még négyésfél kör, vagyis negyvenöt ember.

Elkezdem a készülődést, a táskámból kiviszem az ollót és a fényképes kazetát. Szép famunka, leveles motívumokkal.

A képeket kirázom, az oltár előtti perzsára, és mindegyiket egyenként igazítom meg.

Hatvanöt kép, a teljes családi gyűjtemény.

Tizenegy kép arca esik, ezeket megfordítom és egyenes sorokba rakosgatom, ahogy a kezembe akadnak.

Öt sorban férnek el.

De mégiscsak kellene valami rendszer. Bal oldalra teszem a házasságom előtti képeket, és jobbra az azutániakat, ezt találom ki.

Ez sem jó, nem szeretném irányítani a szemlélődést.

Mindent összeszedek.

Újrakezdem, mondom. Egyetlen hatalmas négyzetet rakok ki, egy négyzet alakú, házasságos kollázst.

A papunk arcán örömet látok, és mondja is, ez tetszik neki.

Amit én itt megalkottam.

De ez most a házasság hete.

Hát én is erről, csak én képekben, mert én a szavakkal mostanában hadilábon állok.

És nézze meg mindenki, jobbnál jobb képek ezek, és mind a házasságról. Apám, anya, a húgom és én. És az evangélikus férjem.

És miért az olló, az ollóra semmi szükség, mondja a papunk, Melinda. Add ide az ollót, nincs is közügyesség.

Csak kivágom a nem ideillő arcokat. Mint annak idején vallásórán, akkor a kakukktójást kellett kivágni.

Rendben, mondja, szívesen segít, de ebben nem tud, mondom, de sietni kell, és nincs közügyességem, Drágajóistenem, mondom, de csak magamban, gyermekkoromtól ismerem a papot, nem tudtam, hogy ilyen korlátolt faszfej, és az történik, ami mindig, onnan jön az én segítségem, ahonnan nem várom, a Kövérkiszjézus rámkacsint és hirtelen pisilni kezd.

Lepisili a papot. És a képek felét. A papunk megrendül, és a képek mellé ül, azt hiszem, végre magába szállt.

Munkához látok.

De illene egy rövid beszédet tartanom, a hívek felé nézek, és fel, apámhoz is és anyához, íme, végre minden kész, mondom, jöjjetek és lássátok, nem jut más eszembe.

Halasszuk a következő vasárnapra a befejezést, mi volna, ha következő vasárnapra halasztanánk, mondja a pap, annyira hozzászókkott a beszédhez, hogy lepisilve és seggen ülve sem tud hallgatni, a befejezést elhalasztjuk, ismétli a papunk.

Mert a hívek fele még nem úrvacsorázott, még négy és fél kör hátravan. Az előadásomat rosszul időzítettem. Hiába érdekesítő és tartalmas, mondja.

Legyen jövő vasárnap. És több időt szánunk rá, meglátom.

Nem szeretném. Én hagyományos szerkezetekben gondolkodom, az én fejemben mindennek eleje, és kiterjedése van, és utána jön a vég. És most a kiterjedésnél tartok, szóval nem lehet a következő vasárnapra tolni. A képek mellé ülök, hogy lássák, a döntésem végleges.

Nyissák ki a templomajtót, rendelkezik a pap, valaki nyissa ki, hogy végre egy kis levegőt, és valaki kinyitja.

zen megközelíthető körforgalomba. Tádádádáám, tádadádááám, kezdi apám, és az első akkordok után én is bekapcsolódom, végre.

Elmagyarázom, mondom hangosan. Hogy apám megérinti a billentyűket, vagyis bejátssza. Kipróbálja. Ez a toccata, és apám tényleg semmi mást nem csinál, évek óta. Csak megérinti.

Persze nem akarom lejártni apámat, úgyhogy erről hallgatók.

Felnézek, továbbtovább, mondom, hogy a fúgát is tudjam, azt is magyaráz-hassam el.

Apám most nehézkes, pedig milyen tíz ujjá van, tíz, és mind könnyű, kérlek, tartsd a ritmust, szólok fel.

És igen, itt már a fuga, mondom, ugye hallják, ugye hallják a témát. Hogy kergeti, hajszolja. Kerülgeti, ugyanazt a témát.

Mindenkivel ezt csinálta, de erről is hallgatók, végül is megbocsátottam.

Bamba arccal néznek, azt hiszem, nem hallják rendesen az előadásomat.

Mikrofont kérek, mondom, és a papunk hozza is. A fehér galléromra csípteti.

Szóval a fuga, még mindig a fúgáról beszélek.

Figyeljenek, és kicsit később ezt is megmagyarázom.

Apám végre belelendül, figyeljék a négy szólamot, a hisztérikus tizenhatodo-kat. Apám virtuóz kezét.

A kódáig is szeretnék eljutni, majd a legvégén.

Most a verset hallgassák, engem. És felnézek, hogy megint előlről.

A versemhez csak ez illik, a tádadádááám, és apám rázendít, tádadádááám, és én rámondok.

A VILÁG ÍGY ÉR VÉGET A VILÁG ÍGY ÉR VÉGET A VILÁG ÍGY ÉR VÉGET
NEM BUMMAL CSAK NYÜSZÍTÉSSEL.

Nem vagyok elégedett.

Úgy gondoltam ki az egészet, hogy amikor én a nyüszítéshez érkezem, apám a tizenhatodokhoz. De nem kerültünk összhangba, nem tartottad a ritmust, mondom neki.

És már nem is bízom benned. Hogy valaha is tartani fogod.

Megismételhetnénk, de újból elrontanád.

Más verset választok, mondom, és felnézek, megint előlről, mondom, apám rá-zendít, tádadádááám, tádadádááám.

És én rámondok, LÁNGBAN LÁNGBAN LÁNGBAN Ó URAM TE KITÉPSZ
ENGEM Ó URAM TE KITÉPSZ.

Az ajtót, mondja a pap.

Nyitják, de kívül egy másik ajtó, azt is nyitják, de megint egy.

És megint, mind egyforma.